

Прича из заумља – Милан Пенезић

ВЕРА

Полуотвореним очима посматрао је гримизни сунтон. Чинило му се као да небо негде у даљини гори. Могао је да осети, готово да напипа густи мрак, који све брже покрива шуму и његов ум. Брзо су падале сенке играјући се на пољу. Отварајући врата прошлости, подсетиле су га на страшне приче које су стари причали деци не би ли их смирили кад су била неваљала, сада више верује у њих него када је био дете. Ветар је дошао као зли гласник, уплитао се у крошње, доносећи језу која му се попут змије успиње дуж целе кичме. За трен, тама је својим плаштом све прекрила, а протекли дан као да никада није ни постојао. Ноћ је већ све појела а тек почиње са својом игром. Осетио је у стомаку нелагоду, лош предосећај. Одавно је научио да верује својим инстинктима и да чита знакове које природа шаље. Из даљине се котрљао све гласнији ехо планине које су изговарале: „Вера...“. Осврнуо се око себе али није било никога, мада је осетио присуство оностраног. Дохватио је секиру којом је цепао дрва. Чврсто је стегао грубим шакама. Погледао је у мрак и викнуо: „Ко је тамо?!“ Севнуле су муње на небу и угледао оштри сјај црвених очију под црном капуљачом. Без имало страха залетео се право на црну утвару, фијукнула је секира и заболо се у дрво. Узео је секиру погледао око себе није било никога.

„Изађи и бори се!“ Дрекнуо је из свег гласа.

„Зашто? И ти си престао да се бориш.“ Рекао је глас који не припада човеку, који долази из непознате даљине. Чинило му се да је поред њега, а опет да долази из далека. Глас старији од камена, воде и ватре.“

„Ако си дошао зашто се кријеш? Плашиш се?“ Изненадни, снажни удар ветра оборио га је на леђа, секира је пала и завршила у грмљу.

„Још једном кажи тако нешто и твојим језиком нахранићу вране, безвредни црве.“

Од јаког ударца једва је успео да изговори.

„Ради шта ти је воља, не бојим се за свој живот.“

„И не треба да се бојиш за свој живот... за туђе треба да бринеш.“ У ужареним очима горела је ватра. „Саветујем ти да спремаш службу за покојнике, уколико не пронађеш изгубљено.“

„Чији су то животи? За кога да спремам службу?“

„Ослушни веру своју, она ће ти рећи.“

„Не верујем више у Бога.“ Милош је пркосно одговорио сенци тамнијој од ноћи. Утвара је почела да бледи.

„Са Богом или без њега...свој крст носићеш до гроба. Добро запамти моје речи...оче...“

Остала је само тишина, злослутна тишина. Отрчао је до своје дрвене куће, која се налазила у самом срцу шуме. Ушао је задихан и затекао свог брата како се моли пред иконом светог Арханђела Михајла.

Прекинуо је своју молитву и обратио се Милошу који је узнемирен стајао на улазним вратима.

„Да ли си добро?“

„Јесам, зашто?“ Узалуд је покушао да сакрије своју забринутост.

„Потпуно си блед брате.“

„Није то ништа, уморио сам се од цепања дрва, добро сам.“

„Изгледаш као да си видео духа.“

Озбиљно, оштро је погледао свог брата право у очи тихо рекао.

„Оно што сам видео, твоја вера не признаје.“

„Загазио си у пету деценију а понашаш се као дете.“

„Ти би требао, драги млађи, подвличим, млађи брате Стефане да слушаш старије.“

„А ти да прошириш своје знање, отвориш срце и вратиш се служби Господа.“

Ове речи полетеше као стрела право у његово срце.

„Да служим савршеној машини за убијање?! Која, притом има болесни смисао за хумор. Неко горе нас извлачи као на томболи, док ми плешемо као лутке за њим, проклете марионете! Цео живот сам му посветио, а Он је громом убио најбољег човека који је овај свет икада имао. Кажи ми, многољубљени, посвећени, побожни вернике, које су шансе да те удари гром усред поља? Да ли је уопште могуће тако нешто без мешања Свевишњег? Или ћеш драги оче, рећи: Бог нема везе са тим, то је случајност. Десило се! Оставља убице и силоватеље, а узима добре и поштене. Желиш да будем као твоје колеге који испод мантија крију тела унакажена грехом. Који се на сличан начин као Онај тамо горе, сладе и искоришћавају патњу народа. Али с ким си такав си, зар не?“

Није хтео да одговара сада на ова питања, јер је приметио да је Милош видно љут. Знао је да ће даља дискусија довести до свађе.

„Брате нећемо више о томе“, рече са смиреношћу која га запањила.

„Хајде да вечерамо.“ Не желећи даље да расправља на ту тему, климнуо је главом у знак одобрења.

Домаћи сир, хлеб, сланина, и лук послужени на столу. Док вечерају у тишини, Милош се загледа у ватру која је горела у камину, трудио се да нађе у њој оне ужарене, црвене очи. Шта је оно било у шуми? Шта предсказује црна утвара? Зашто је дошла и зашто се њему приказала?

„Шта си то видео?“ Пренуше га ове речи од размишљања.

„Молим?“

„Рекао си цитирам: оно што сам видео твоја вера не признаје. Па те питам шта си то видео?“

ДУМ! ДУМ ДУМ! ДУМ! Лупање на вратима одзвањала су му у ушима попут добоша. Скочио је као мачка, исколачених очију гледајући у врата. Његов брат је кренуо ка њима.

„Где си пошао, Стефане?“

„А шта ти мислиш? Па да отворим врата, Милоше.“

„Да се ниси усудио?“

„Јел си ти нормалан? Неко је испред и куца на врата.“

„Исправка, нешто је испред и куца на врата.“

„Јел си ти нормалан? Шта је са тобом?“

„Чуо си ме, не померај се! Ко је!?“

Уместо одговора лупање је постало гласније. Зар се утвара вратила? Да ли је смрт дошла? Зар се смрт најављује, куцајући на врата?

„Донеси ми лук и стрелу, налазе се испод мог кревета.“

„Ти си тотално полудео. Отворићу врата.“

„Начини још један корак ка њима и ударићу те тако јако, да ћу ти избити зубе заједно са твојим Богом “

ДУМ! ДУМ! ДУМ!

„Ради шта ти је воља, али оружје ти нећу донети.“

„Добро, пацифисто, схватио сам, помери се ја ћу отворити.“

Дрхтаву руку ставио је на браву, шарке су зашкрипале, врата су се отворила... Угледао је уплакано, бледо добро познато лице младе жене.

„Милице! Шта се десило? Уђи молим те.“ Престрављена жена, једва је нашла снаге да седне. Стефан јој је донео чашу воде са шећером.

„Шта се десило дете?“ Младо и лепо лице, остарило је за пар тренутака.

„Не знам одакле и како да почнем? Моја... Јована... моје дете...“ Бризнула је у плач. Милош и Стефан немо су се гледали са тугом у очима. Обрисала је сузе марамицом, скупила снагу и наставила.

„Не постоје речи... ја нисам луда... а ви ми морате помоћи! Без ње не могу да живим!“

„Смири се мила, имаш моју реч, помоћи ћемо ти.“ Погледала је Милоша воденастим очима, цео њен живот био је скупљен у том погледу. Скупила је снагу и наставила.

„Ако је не спасете, зора ме неће дочекати. Изгубила сам јединог човека којег сам икада волела. Те вечери када га је ударио гром, ја сам изгубила супруга, а ви веру. Нисам посустала ни једног тренутка, али сада... Ако ово зло победи... пре петловог гласа окончаћу своју патњу. Нека моју душу узме вечни пламен пакла али ја без ње не могу да живим.“

„О којем злу причаш?“

„О вампиру!“

Прошао је цео минут, пре него што је Стефан одговорио.

„Дете, имаш грозницу, наш ум понекад у тешком стању склон је да...“

„Немамо времена оче! Моје дете је отео вампир, знам шта сам видела!“

„Можда је био неки разбојник?“

„Оче док ми овде расправљамо, времена је све мање за моју Јовану.“

„Да ли тражио откуп?“

„Јесте...откуп је њена крв.“

„Да ли је вампир ујео?“ Упита Милош, док је Стефан је подигнутом обрвом гледао у свог брата.

„Није... она је...девица. Причала сам са тетка Весном, рекла ми је да ће је у поноћ узети за своју невесту.“

„Упозорила ме да само неверник може да је спаси... ако пронађе изгубљену веру.“

„Дете ти бунцаш, од силног страха и бриге. Сигурно имаш високу температуру, донећу ти облогу.“

Устала је, спремна да оде.

„Много је јачи од мене, има снагу једног вола, ако не одете ви, не преостаје ми ништа друго, отићи ћу сама.“

„Отићи ћемо и вратићемо Јовану живу и здраву.“ Одлучно и самоуверено рекао је Милош.

Одахнула је са олакшањем.

„Стефане... Милоше... жао ми је због свега... дала сам све од себе да је заштитим...“

„Биће све у реду.“ Тешили су је обојица.

„Без мог детета... са рујном зором...наћи ћете моје тело како виси у шуми, од вас тражим да ме оставите тамо, не желим сахрану. Последњу жељу морате да ми испуните.“

„Мораш се смирити Милице и рећи нам ко је отео твоје дете? Да ли неко из села? Да ли...“

„Оче Стефане! Своје сам рекла, идем... да се молим за моју Јовану и вас обојицу.“ Отворила је врата, на самом излазу, пре него што је отишла, окренула се.

„Нека вам је Бог у помоћи.“

„Милице!“

„Стефане, пусти је.“

„Како то мислиш? Неко је киднаповео њено дете, а она прети да ће се убити, морам је зауставити!“

„Морамо зауставити једно зло, не Милицу. Зато боље спреми се.“

„За шта?“

„За пут, морамо вратити Јовану.“

„Зато што је рекла луда баба Весна, или зато што је Милица халуцинирала?“

„Подсетићу те да је Весна, жена великог и свестраног знања.“

„Управо она је Милици испрала мозак. Па она верује у змајеве, вукодлаке и вампире!“

„Можда је време и ми да почнемо.“

„Да ли си сишао са ума брате?“ Уместо празних прича мислим да је најпааметније да позovem полицију?“

„Стефане послушај ме спреми се, идемо да нађемо Јовану и вратимо живу и здраву.“

„Где ћемо је тражити?“

„Недалеко одавде је напуштена кућа, тамо ћемо је наћи.“

„Зашто си уверен да је тамо?“

„Око те куће налазе се најстарији храстови, верује се да у ту шуму могу ући само свештеници... и они нечастиви. Али не брини, храст је дрво које посвећено Перуну, то је наше свето дрво.“

„Брате шта причаш?“

„Такође, налази се и воденица.“

„Милоше, освети се, пробуди се! Тонеш у хистерију“

„При здравој памети последњи пут ти кажем Стефане, спремај се немамо времена!“

„Добро, ако ти тако кажеш, надам се и молим да знаш шта радиш.“

„Благосиљај воду, а ја ћу припремити глогов колац, лук и стрелу.“

Стефан је из џепа извадио дрвени крст на коме је био разапет син Божији.

„Ја сам га урадио, за тебе, од тисовине је“, рече са поносом

„Не треба ми, Тај нам опет спрема неко позориште које ће га забавити.“

Стефан са тугом у очима вратио је крст у џеп, и рекао.

„Чините добро док је дан, доћи ће ноћ када нећете моћи ништа учинити.“ „Речи су нашег спасиоца Исуса Христа.“

„Ноћ је одавно пала мој брате.“

„У мом срцу није пала ноћ. Ја сам те послушао и спремио се, за било шта што нас чека. Молим и тебе да се спремиш, заједно са Богом.“

Подигао је колац и ставио на раме.

„Идемо ти и ја... сами.“

„Са Богом или без њега...свој крст носићеш до гроба.“

Милош је унезверено погледао Стефана.

„Шта си то рекао?“

„Чуо си ме брате, идемо времена је све мање.“

После краћег пешачења, ушли су у храстово шуму. Вековни мрак као да их је прогутао. У тами засијаше оне црвене очи које је већ видео, засијаше брзо и несташе.

„Зашто смо стали?“

„Учинио ми се нешто, млађи брате буди спреман на све. Јер... на добром смо путу.“

Наставили су даље и нашли стару воденицу, и оро-нулу кућу, некада је била велелепна, од старог сјаја није остало ништа. Милош се прекретио, отворили су врата, дугачак ходник обасјала је месечина. На крају истог налазила се дрвена, двокрилна врата, отворили су и нашли на просторну собу. Зуб времена је није штедео, све је било о-ронуло. Стари намештај био је прекривен паучином, стар, кожна фотеља окренута према камину. Светло је кроз про-зоре долазило од месечине и од камина у коме је горела ватра. Целом собом одјекнуо је глас.

„Непозвани гости...“

Гледали су око себе, није било никога. Као да су зи-дови причали.

„Ко је то?“

„Прво треба да се најавите.“

„Покажи се!“ Наставио је Милош.

Ватра се угасила. Језа и страх преплавили су целу собу.

„Зашто си нервозан? Смрдиш ми на свештеника али ниси понео мантију. Зар си заборавио своју униформу?“

„Дошли смо по Јовану“, рече Стефан.

„Јако је поспана, није расположена за причу, а за шетњу још мање...“

„Без ње не идемо одавде.“

„У сваком случају ви не идете одавде.“

Ватра је опет горела, фотеља се окренула према њима.

„Опростите нисам се представио, ја сам Владимир.“ Висока појава, бледог лица, упалих црних очију, издужених ушију, без носа, са изузетно дугачким прстима бледог лица устала је из фотеље. Језиком је прелазео преко испуцалих усана. Удисао је брзо ваздух нечим што је личило на њушку. „Нулта... крвна група.“ Мљацкао је устима. „Моја омиљена.“ Стефан је унезверено гледао, док је Милошев поглед био оштар.

„Чуо сам за тебе Владимире, ниси претерано водио добар живот, био си прави разбојник.“

„Знам и ја за тебе Милоше, важиш за једног од најмудријих људи. Зову те магом, свештеником, неверником, шта си ти? Не можеш да будеш све зар не?“

„Немој много да паметујеш, ти не можеш ни на други свет да одеш, заробљен си овде.“

„Заробљен? Живећу вечно!“

„Још није прошло четрдесет дана од када си се упокојио. Што значи да још ниси бесмртан.“

„Постаћу бесмртан, а то је Благослов.“

„Твоји греси су изашли на видело, погледај се на шта личиш.“

Извадио је огледалце из џепа, али Владимир није био у одразу.

„Не можеш више никада себе да видиш, то је проклетство.“

„Можда уједно и благослов... мислим боље да се не видиш, личиш на мутираног слепог миша.“ Додао је Стефан. Његов брат погледао га је са благим смешком, знајући да се опоравља од шока и да може да рачуна на његову прибраност.

„Ох духовит дечкић обучен као нинџа... тебе ћу прво убити.“

„И не мораш, довољно ми је мучно што сам те погледао.“

„Али ипак хоћу.“

„Последњи пут те питам, где је Јована?!“ Милош је извадио глогов колац, Стефан лук и стрелу.“

Владимир је засукао рукаве.

„У спаваћој соби, чека ме да јој се придружим.“

„Морамо је вратити њеној мајци.“

„Ви смртници морате само умрети. Смрт вам је подарена животом. Од зачећа ви имате сат који креће да откуцава, код мене није тако. Јовану ћу повести на много дуже путовање. Кажите њеној мајци да не брине, јер ћемо за које вече доћи да јој ишчупамо срце.“ „То ти нећемо дозволити.“

„Као да се ви нешто питате.“

„Наказни вампиру, враћамо те назад у пакао!“

За један трен Владимир се нашао испред њих, ударио је Стефана који је одлетео на другу страну собе, пао на комоду

са књигама које су се расуле преко њега. Милош није ни сти-
гао да потегне лук, а Владимир га је већ шчепао за врат и по-
дигао изнад земље.

„Бедо једна! Зар си стварно мислио да мене можеш у-
бити?“

Стреле заједно са луком су пале, обема рукама поку-
шао је да се ослободи али безуспешно.

„Да видимо каква је крв поганог, неверног попа.“

Ове речи Милошу су долазиле из далека, било их је све
теже распознати, слика је почела да се гаси, испред себе је ви-
део велике беле очњаке. Пао је на под, кашљући снажно, једва
долазећи до ваздуха. Вампир се држао за леву страну главе,
која се претворила у смрдљиву слуз. Пара је излазила из ране,
на месту где је било око. Стефан је испразнио чутуруицу на ње-
гову главу са водом коју је благословио. Владимир се претво-
рио у слепог миша и одлетео.

„Брате да ли си добро?“

„Јесам добри мој, хвала ти.“ Одговори са болом у гласу
Милош.

„Хвала драгом Богу.“

„Овде нема Бога, кажи ми где је крвопија?“

„Одлетео је.“ Милош се подигао се, покупио лук и
стрелу и одлучно је рекао Стефану.

„Спреми се, следи најјачи напад.“

Ватра се угасила, уз гласан тресак затвориле су се жа-
лузине на прозорима... потпуни мрак.

„Комарац је домишљат, не види се прст пред оком.“

У том тренутку Владимир је дохватио Стефана и носио
га по целој соби.

„Брате!“ Милош је викнуо, отишао до прозора и почео
да разваљује жалузине.

„Издржи, долазим!“ Развалио је два прозора и месечина је опет обасјала собу.

„Изнад земље држао је Стефана једном руком за врат. Владимир се окренуо ка Милошу.

„Не бој се, њега нећу ујести...“

Танки, дугачки прсти попут жилета зарили су се Стефану у стомак.

„Неееееее!“

„У реду је... брате... само... поврати своју... веру.“ Извадио је мали крст од тисовине и забио Владимиру у друго око. Владимир је бацио Стефана од себе који је уз болну гримасу пао. Вампир је вриштећи покушавао да извади крст али није могао, јер сваки пут када би кренуо да извади опекао би га.

Дошао је до свог брата.

„Биће све у реду, не брине, још само мало издржи.“

Стефан га је погледао са смешком и затворио очи.

„Неееее! Буди се, буди се! Чујеш ли ме! Мораш да слушаш старије!“ Дрмао је Стефана који се није померао. Цео свет му се срушио док су му испред очију пролазиле слике спокојног детињства. Одједном осетио је топлину. У џепу, нашао је мали дрвени крстић који му је брат наменио, исти који је био у оку вампира. Није могао да верује овом чуду. Са сузама у очима посматрао је разапетог Христа. Пољубио је крст.

„Небески оче, хвала на упутству. Опрости ми што сам предњачио у твојим плановима и помози ми да знам када да станем и слушавам твој смер. Твоји су путеви савршени Госпoде. Хвала што си ми понудио нежну милост. У Исусово име...“

Дохватио је лук и стрелу, са смиреношћу, затегнуо је тетиву. Одапета стрела зазвижда кроз ваздух и погоди вампира у врат. Крв је прштала на све стране. Зарежао је,

на његовим леђима израсла су велика крила, полетео је ка Милошу, који је скочио у страну.

„Иако те не видим... могу да те нађушим неверниче! Раскомадаћу твоје тело смртниче!“

Милош је изуо ципеле, нечујно је стао испред Владимира који га није приметио.

„Неверника можда... али верника не. У Исусово име!“

Месечина обасја оштри колац који је светлео као мач, свом снагом Милош је зарио у груди вампира. Владимир је почео да гори, вриштећи трчао је по целој соби. Отпала су му крила, затим ноге и руке. Последње речи вампира су биле.

„Вратићу се...“

„И ја ћу те сачекати сине.“ Одговори му Милош.

Свануло је јутро, много људи се окупило око цркве која је посвећена Арханђелима.

Милица је пришла свештенику који је са благим осмехом стајао испред цркве, држећи крст од тисовине у рукама.

„Помаже Бог оче.“

„Бог ти помогао дете.“

„Како сте данас?“

„Хвала драгом Богу јако добро. Како је мала Јована?“

„Одлично, управо је чекам, сада ће доћи, успавала се. Како је Стефан?“

„Врло добро, опоравља се полако али сигурно. Задовољан је негом у болници. Имао је среће што се испред оне

куће, нашла Весна, која му је спасила живот.“ Милица се прекретила.

„Лепо вас је видети опет овде, Ви држите службу?“

„Да, надам се да ћу бити достојан, много је времена прошло.“

„Оче Милоше... немам довољно речи захвалности, и за живота не знам како да вам се одужим за све што сте урадили за мене.“

„Дете, само никад немој губити веру. Свако од нас бира свој пут, трновит, дуг, пун љубави или онај други наизглед лакши, а у ствари тежи од стотину светова, хладан, усамљен, тужан и проклет у вечности. Јер Са Богом или без њега...свој крст носићеш до гроба. Пођимо сада.“, рекао је кроз смешак. „Закаснићу на сопствену службу.“